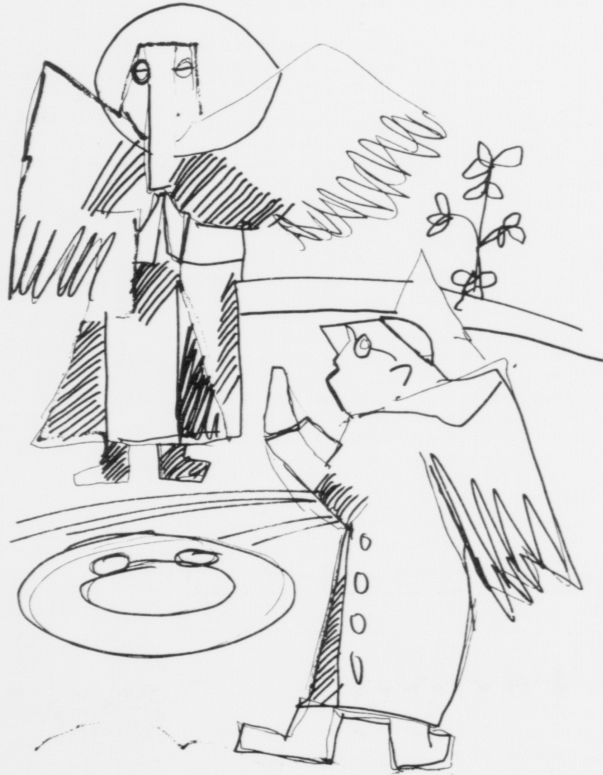

Du og din drøm

Frits Johannesen
skrivar og teknar

Med udsprede vinger
flagrer »Noget i mig«,
ind i et lager
belagt med tåge og dis.

Det er min UFO,
der svæver afsted,
med en usigelig fart
og opnår en kontakt,
med andre fra en verden,
der gemmer sig
bag et gyngende slør
af dunhvide skyer.

Bag dette røgslør
bli'r de døde levende,
ja, du oplever endda,
at levende er døde,
sikken nogen absurditet
det kan bli værre og værre,
men er det dog ikke dejligt,
at se bedstemor og Kennedy
i en svævende vals?
Min UFO — den standser —
fotograferer, noterer
sidste begivenhed —
sidste nyt fra en verden
hinsides al fornuft
og verdslig tankegang.

De bløde skyer sniger sig afsted,
som snehvide svaner på en stille sø,
de bærer et elskende par
afsted til en ø —
til et hus, der skinner så skønt
som det pureste guld.
Der sidder bedstemor og Kennedy
og kærtegner hinanden
på en lille ø
på en stille sø,
hvor kun blomster vokser,
der kaldes Fred.

Som et lyn flyver min UFO tilbage
og fortæller mig om nattens tildragelse.
Jeg vågner — og småler ...
Præsident Kennedy og bedstemor ...
men var hun på denne jord — og fruén i det hvide bur,
så skal jeg sige jer: Det var det bedste,
der kunne komme i Det hvide Hus.

Hann komi til mín...

Skálafjörðurin hefur altíð verið eitt frilendi fyrri okkum, sum bógva millum høg fjøll. Glyvvar, Heiðarnar og Runavík hvíldu fyrri nøkrum árum síðani í einum harmoniskum lagi, tilevnað av einum gleggum eyga, sum bert sá rútmiska spælið millum fólk og natúr. Ljós-ið eiga teir enn úti á Skálafjörðinum, men mangt er farið, sum bert er ein dreymur í dag. So við nevndu plássum.

Úti á Ströndum verður nú ein vegur gjörður úr Kass — Um Sjóvar inn á Hólk. Eitt tað vakrasta staðið í dag í Eysturoynni, sum ber royk av góðum gomlum byggi-sniði, er Við Sjógv. Nú skal ein breiður steinsettur vegur leggjast fram við hetta vakra pláss. Guð náði okk-um og okkara flog. Somuleiðis verður fyrsta dagin farið

undir vegargerðina í Fuglafirði frá Gjógvará norður á Mørkina. Sama hond, sum nú leggur eina oyðandi hond yvir Sjógv, hefur verið imyndandi — tekniskt sæð — stovnurin hjá Landsverkfrøðinginum.

Landsverfrøðingsstovnurin hefur gjørt nógvan vakran og góðan veg bygdanna millum. Tá ið vegur skal gerað inni í bygdunum, áttu aðrir hugbirtandi tankar komið fram. Tak Havnina, sum man vera eitt tað snøgg-asta búpláss í dag, tí arkitektar við flogi yvir sær hava myndað loysnirnar, sum tiknar hava verið.

Tað kennist sum um vit reika og leika í sum síðsta slekt livir á hesum klettum. Framtíðarhóvskkurin lúrir undir húsarhorninum, tí verður framgongdin henda sum fyriliggur. Hann komi til mín ...

Tom Kristensen hevði henda dreym:

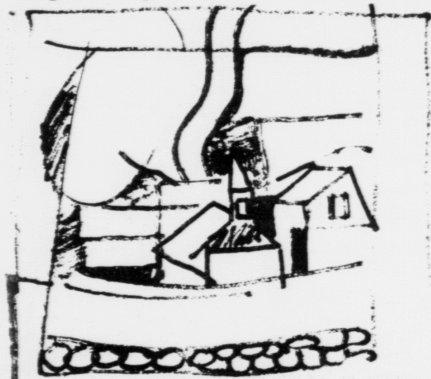
Angist

Asiatisk í veldi er ræðslan.
Hon búnast í óbúnum árum.
Og eg kenni tað dagliga í hjarta,
sum um fastlandið skal undir gá.

Men ræðslan mín má endurloysast í longsli
og í sjónum av ræðslu og neyð.
Mær longdist eftir skipsvanlukkum
og eftir hverki og brádligum deyða.

Mær longdist eftir brennandi býum
og eftir ættarbókum á flukt,
eftir eini oyðing, ið rakti allan heim
og eftir jarðskjálvta, ið kallast agi Guðs.

Leysliga eftir Tom Kristensen (Frits Johannesen)

Hendur

Hevur tú nakrantíð givið tær far um hendurnar í lívi tínum —
Tað er nógvur, fleiri enn tú heldur hendur í handskum og vøttum hendur við amboðum ella vápnum tómar hendur
hendur ið lokkaðu fyrstu ljóðini úr tær skýlandi hendur
hendur ið baka breyðið smíða jarnið á syngjandi stabbum við smíðjueldin ala fram úr korgu jørðini fjaldar dýrgripir draga glógvandi fisk upp úr sjónum gera mat til mann og børn
hendur ið halda um røðrið hakan hamaran hendur ið trilva seg ígjøgnum fjøllini spæla undirvatnstónleik á botninum millum rock all og amerika
hendur ið bora byggja og spreingja hendur ið evna nútíðina til grovar hendur krøttir nevar hendur við skeinum og arrum og so hendurnar — tær finu hendurnar ið skúma flotan.

Alexandur Kristiansen